
Řeka bohů II.

Wilbur Smith

Šero se příkradlo z pouště a propůjčilo dunám purpurový nádech. Jako těžký plyšový závěs utlumilo veškeré zvuky a uspalo večer do naprosté nehybnosti.

Stáli na hřebenu písečné duny a pozorovali oázu a osady kolem ní. Datlové palmy čněly vysoko nad bílými staveními pod rovnými střechami. Stromy převyšovaly veškeré stavby s výjimkou islámské mešity a kostela koptských křesťanů, jež coby pevnosti víry okupovaly protilehlé břehy jezera.

Vodní hladina potemněla. Blízko u břehu, porostlého rákosem, dokončilo hejno kachen přistávací manévry a na hladině se objevily bílé stopy zčeřené vody.

Muž se ženou tvořili nesourodý pár. On, v jehož vlasech prokvétajících stříbrem se zachytily poslední sluneční paprsky, byl vysoký, ale věk ho již mírně nachýlil k zemi. Jí bylo něco málo přes dvacet. Byla štíhlá, hbitá a pohybovala se s překypující živostí. Spona vzadu na krku s námahou držela pohromadě její husté kučeravé vlasy.

„Je čas jít. Alia už bude čekat.“ Usmál se na ni měkce. Byla to jeho druhá žena. Když ho opustila první manželka, zdálo se mu, že s ní do hrobu odešlo i sluneční světlo. Závěrečná etapa životního štěstí přišla naprosto nečekaně, ale tato okolnost nebyla důležitá. Měl krásnou ženu a měl svou práci. Byl šťastný a spokojený.

Náhle se od něj odtrhla, uvolnila sponu a hustým černým vlasům dopřála volnost. Zasmála se čistým zvonivým smíchem. Sbíhala dolů po příkrém čele duny a dlouhá sukně překážela v pohybu jejím rozkmitaným nohám. Byly snědé a tvarované do krásy. Až do půlky svahu se jí dařilo udržovat rovnováhu, ale pak ji přemohla gravitace, upadla a skutálela se dolů. Seděla na úpatí duny a se smíchem vytřepávala z vlasů písek.

Shora ji pobaveně sledoval manžel. Dokázala se chovat vážně a důstojně, ale občas vyváděla jako dítě. Sám nevěděl, kterému projevu má dát přednost, ale cítil, že ji miluje takovou, jaká je.

„Teď je řada na tobě!“ volala k němu nahoru. Rozvážně ji následoval. Do jeho pohybu se již vkrádala ztuhlost pokročilého věku, přesto se dokázal udržet na nohou. Zvedl ji, ale nepolíbil. Pocítil silné nutkání udělat to, ale neslučovalo by se to s arabskými zvyky, které nepřipouštěly veřejně projevit přízeň osobě druhého pohlaví, i kdyby šlo o milovanou manželku.

Než zamířili k vesnici, uhladila si oblečení a upravila vlasy. Obcházeli ostrůvky rákosu a po zrádných polorozpadlých můstcích přecházeli zavodňovací kanály. Venkované vracející se z polí je mýjeli s pozdravy hluboké úcty.

„*Salaam alaikum, doktari!*“ Mír s tebou, doktore. Měli respekt ke všem vzdělaným mužům, ale jeho si vážili za laskavost, kterou jim a jejich rodinám už léta prokazoval. Mnozí z nich pracovali již pro jeho otce. Skutečnost, že byli většinou muslimové a on křesťan, poznamenala jejich vztahy jen nepatrně.

Ve vilce je přivítala podmračená hospodyně Alia. „Jdete pozdě,“ hubovala je. „Vždycky přijdete pozdě. Proč nechodíte v čas jako slušní lidé? Máme tady postavení, které je potřeba udržovat.“

„Jako vždy máte pravdu,“ škádlil ji. „Co bychom si počali bez vaší péče?“ Poslal Aliu domů. Odcházela a mračením se pokoušela zastřít svoji lásku a starost o něho.

Na terase snědli jednoduchou večeři. Nějaké datle, olivy a nekvašený chléb s kozím sýrem. Když skončili, byla už tma a nad pouští zářily hvězdy jako jasné svíce.

„Royano,“ nahnul se přes stůl a pohladil jí ruku, „je čas začít pracovat.“ Vstal a dveřmi z terasy vešel do své pracovny.

Royana Al Simma přistoupila k vysokému železnému sejfu u vzdálenější stěny pracovny a nastavila kombinaci zámku. Trezor působil nepřírodně mezi starodávnými soškami a uměleckými předměty z vybavení hrobek, v místnosti plné starých knih a svitků. To všechno představovalo Duraidovu celoživotní sbírku.

V okamžiku, kdy se těžké železné dveře otevřely dokořán, Royana bezděčně ucouvla o krok zpátky. Pokaždé ji ovanul záchvěv posvátné úcty, když pohlédla na pozůstatek dávných dob. Nic na tom neměnila ani skutečnost, že od posledního zhlédnutí ji dělil interval několika hodin.

„Sedmý pergamen,“ šeptla a sbírala odvalu, aby se ho dokázala dotknout. Svitek starý téměř čtyři tisíce let napsal génius, který přesáhl svou dobu, a přestože byl věky proměněn dávno v prach, uznávala ho stejně jako svého manžela.

Jeho slova zůstala nesmrtelná. Mluvila k ní jasnou řečí ze záhrobí rajských polí, ze sídla velké trojice – Osirise, Isis a Hora –, v níž věřila stejně oddaně jako v jinou daleko mladší trojici.

Donesla svitek k dlouhému stolu. Duraid zvedl oči od poznámek, a když před něj pokládala dokument, zahlédla v nich záblesk stejného mystického rozpoložení, jaké před chvilkou také zažívala. Třebaže se zabýval fotografiemi a mikrofilmy a svitek nepotřeboval, chtěl ho mít při práci před sebou. Jako by při studiu textu musel cítit neviditelnou přítomnost dávného autora.

Rychle se uklidnil a opět se z něj stal střízlivě uvažující vědec. „Drahá, máš lepší oči než já,“ pravil. „Co ti říká tenhle ten znak?“

Nahnula se mu přes rameno, zaostřila na hieroglyf na fotografii a chvíli ho zkoumavě pozorovala. Pak vzala z manželovy ruky lupu a znak znovu pečlivě prohlédla pod zvětšovací sklem.

„Zdá se, že Taita si vymyslel další kryptogram jen proto, aby nás zmátl.“ O dávném písaři mluvila jako o milém příteli, který žije a dýchá a s nímž je čas od času těžké pořízení, protože je tahá za nos.

„Tak to máme k rozluštění další hádanku,“ prohlásil Duraid se zřejmým potěšením. Oblíbil si tuhle nadčasovou hru – stala se jeho životní prací.

Častokrát spolu bádali v chladu noci a býval to čas, kdy se jim práce dařila nejlépe. Občas hovořili arabsky a hned nato anglicky. Oba jazyky považovali za rovnocenné. Méně často se domlouvali francouzsky, třetím jazykem, který běžně ovládali. Oba studovali daleko od pravého Egypta, v Anglii a ve Spojených státech. Výraz „pravý Egypt“, který Taita tak často opakoval ve svých svitcích, si Royana zamilovala.

V mnoha směrech cítila s tímto pradávným Egyptanem zvláštní spřízněnost. Koneckonců pocházela z přímé linie jeho krve. Coby koptská křesťanka neměla nic z arabské krve, která ovládla Egypt teprve nedávno, před pouhými čtrnácti stoletími. Arabové byli čerství usedlíci v pravém Egyptě a její rodokmen sahal daleko do časů faraonů a velkých pyramid.

Duraid připravil v deset hodin kávu. Ohříváč s dřevěným uhlím zapálila Alia, ještě než odešla do vesnice ke své rodině. Malé šálky do poloviny na-

plněné hrubě mletou kávou zalil vařící vodou. Popíjeli silný sladký nápoj a povídali si jako staří přátelé.

Royaně by se takové označení vzájemného vztahu docela zamlouvalo. Zнала Duraida od chvíle, kdy se vrátila z Anglie s čerstvým doktorátem archeologie a získala místo v oddělení starověku, které řídil.

Stala se jeho asistentkou v době, kdy v Údolí králů odkryl hrobku královny Lostris, datovanou do roku 1780 před Kristem.

Společně prožívali zklamání, že hrob byl kdysi dávno vykraden a všechny poklady zmizely. Úžasné nástěnné malby, pokrývající stěny a stropy, představovaly vše, co z bohatství zbylo.

Royana právě fotografovala malby a vtom ze zdi za podstavcem, na kterém kdysi stával sarkofág, odpadl kus omítky a odhalil výklenek s deseti alabastrovými nádobami. Každá z nich skrývala papyrový svitek, který popsal a uložil Taita, královnin otrok.

Od této chvíle se jejich životy zdánlivě odvíjely kolem útržků papyru. Přes poškození a částečný rozklad zůstaly svitky po téměř čtyřech tisíciletích pozoruhodně zachovalé.

Obsahovaly fascinující příběh národa přepadeného silným nepřítelem, který byl vyzbrojený válečnými vozy, taženými koňmi. Pro Egypťany té doby byli koně i vozy naprosto neznámé. Lidé od Nilu drcení hordami Hyksóů prchali ze země. Pod vedením královny Lostris putovali proti proudu velké řeky na jih, až téměř k jejím pramenům do etiopské vysočiny. A zde, uprostřed hrozivých hor, pohřbila královna Lostris mumifikované tělo svého manžela faraona Mamose, kterého zabil v bitvě hyksóský bojovník.

Mnohem později přivedla Lostris svůj lid zpátky do milovaného Egypta. Nelítostná africká divočina vychovala z Egypťanů tvrdé válečníky, kteří se vyzbrojeni vlastními vozy a koňmi vyřídili z nilských kataraktů a postavili se nájezdníkům. Nakonec nad Hyksósy dokázali zvítězit a vyrvali jim dvojitou korunu Horního a Dolního Egypta.

Tento příběh v Royaně rozeznával nejnítěrnější struny samotného bytí a fascinoval ji čím dál víc s každým rozluštěným hieroglyfem, který starý otrok na papyrus napsal.

Poslední roky trávili celé noci nad svitky, přes den jim na to nezbyval čas. Ke své oblíbené činnosti se vraceli po skončení běžných denních povinností v Káhírském muzeu. Dílo se konečně blížilo ke zdárnému konci. Zbývalo pouze rozluštit sedmý svitek, ale právě tato část vzácných písemností byla

záhadná. Autor popsal svitek mnoha tajuplnými zkratkami a natolik matoucími informacemi, že byly téměř nerozluštitelné. Některé z používaných symbolů nebyly nikdy dříve uvedeny v žádném z tisíců textů, které se jim za ta léta dostaly do rukou. Bylo zřejmé, že Taita nechtěl, aby obsah zaznamenaný na pergamentu přečetly jiné oči než oči jeho milované královny. Byl to jeho poslední dar, který si měla vzít s sebou do hrobu.

Řešení vyžadovalo jejich veškerou zkušenost, fantazii a vynalézavost. Nakonec se rýsoval v dohledu i závěr tohoto úkolu. Překlad měl sice plno mezer a obsahoval místa, o kterých nemohli s jistotou tvrdit, že správně pochopili jejich význam, ale dařilo se jim poskládat části rukopisu tak, že začínali vnímat jeho základní rysy. Stejně jako kosti neznámého tvora vypovídají mnoho o stavbě a velikosti těla, dával text tušit svůj účel a význam.

Duraid srkal kávu a pokyvoval hlavou. „Děsí mě to,“ pravil jako již tolikrát. „Máme velkou odpovědnost za to, co se stane s údaji, které se nám podaří dešifrovat. Kdyby se dostaly do nesprávných rukou...“ Upil kávu, povzdychl si a pokračoval. „A když s nimi přijdeme za správnými lidmi, uvěří nám? Budou důvěřovat informacím starým čtyři tisíce let?“

„Proč bychom za někým chodili?“ zeptala se Royana podrážděným hlasem. „Proč nemůžeme udělat sami, co je potřeba?“ V podobných situacích byl rozdíl mezi nimi nejvýraznější. Zatímco on zastupoval opatrnost stáří, z ní sršelo impulzivní mládí.

„Ty nic nechápeš,“ odbyl její námitku. Pokaždé ji štválo, když jí tohle řekl, když s ní jednal podobně, jako zacházeli ostatní Arabové se svými ženami ve svém beznadějně mužském světě. Poznala jiný svět, ten západní, a v něm se ženy dožadovaly a také domohly spravedlnosti a byly rovnocenné mužům. Nyní cítila, že uvázla někde uprostřed mezi oběma těmito světy.

Royanina matka je Angličanka. V těžkých letech po druhé světové válce pracovala na britské ambasádě v Káhiře. Zde také potkala mladého důstojníka sloužícího ve štábu plukovníka Násira. Provádala se za něho, ale nebyl to vydařený svazek, nevydržel ani do Royaniny dospělosti.

Matka trvala na tom, že se dítě musí narodit jako britský občan, a tak se před porodem vrátila do Anglie, do rodného domu v Yorku. Po rozvodu rodičů navštěvovala Royana na matčino naléhání anglickou školu, ale každé prázdniny trávila u otce v Káhiře. Jeho kariéra se rozvíjela závratným tempem a nakonec dosáhl významného postavení v řadách úředníků Mubara-

kovy vlády. Láska k otci zapříčinila, že se považovala více za Egyptanku než za Angličanku.

Otec také zařídil její sňatek s Duraidem Al Simmou. Byla to poslední věc, kterou pro ni stačil před smrtí udělat. Věděla, že umírá, a tak ve svém srdci nedokázala najít dost bezcitnosti a rozhodnosti, aby ho neposlechla. Veškeré její moderní vzdělání se v ní bouřilo proti staromódní koptské tradici domluvených svateb, ale její výchova, rodina a náboženství se postavily proti ní. Musela souhlasit.

Zpočátku se děsila, že manželství s Duraidem bude nesnesitelné, ale čas její obavy vyvrátil. Mohlo se vyvinout ve zcela spokojený a klidný svazek nebýt romantické lásky, kterou zažila na univerzitě. Poměr s Davidem skončil bolestí v srdci poté, co ji opustil a oženil se s blondátou Angličankou, kterou mu vybrali rodiče.

Vážila si Duraida a měla ho ráda, ale v noci nedokázala zaplašit vzpomínky na dotyky stejně mladého a pevného těla, jako bylo to její.

Duraid mluvil dál, ale Royana ho neposlouchala, až po hodné chvíli ho začala zase plně vnímat. „Nedávno jsem hovořil s ministrem, ale nezdá se, že by mi uvěřil. Vypadá to, jako by ho Nahoot dokázal přesvědčit, že jsem se pomátl.“ Smutně se pousmál. Nahoot Guddabi byl ministrův ctižádostivý zástupce a měl výborné konexe. „Ministr se vyjádřil v tom smyslu, že nejsou k dispozici žádné vládní peníze a že si budu muset sehnat finance zvenčí. Prošel jsem seznam možných sponzorů a zredukoval ho na čtyři jména. Jedním z nich je pochopitelně muzeum Getty, ale dobře víš, že nerad spolupracuju s velkou odosobněnou institucí. Nejráději se zodpovídám jednomu člověku, protože od něho se dají čekat rychlá rozhodnutí.“ Nic z toho, co říkal, pro ni nebylo nové, ale povinná poslušnost jí kázala, aby mu naslouchala.

„Dále přichází v úvahu Schiller. Má peníze a zajímá se o věc, ale neznám ho natolik, abych mu mohl bezvýhradně důvěřovat.“ Odmíchl se a Royana, jež podobné úvahy vyslechla snad stokrát, by mohla klidně pokračovat místo něho.

„A co ten Američan? Je to proslavený sběratel,“ předešla směr jeho dalších úvah.

„S Peterem Walshem je těžké pořízení, jeho vášeň hromadit z něj dělá muže bez skrupulí. Trochu mě děsí.“

„Takže kdo nám zbývá?“ zeptala se.

Neřekl nic, odpověď znali dobře oba. Místo toho obrátil pozornost zpět k věcem ležícím na stole.

„Vypadají tak nevinně, tak nenápadně. Starý papyrusový svitek, pár fotografií, poznámkové bloky a výpisy z počítače. Těžko si představit, že ve špatných rukou by mohly být tak nebezpečné.“ Znovu si povzdychl. „Bohužel. Možná by se daly označit za smrtelně nebezpečné.“

Usmál se. „Už je dost pozdě, začínám fantazírovat. Budeme ještě pracovat? Na obavy máme dost času. Nejdříve musíme dokončit překlad a taky vyluštit celý rébus, který nám připravil ten fiškus Taita.“

Z hromádky fotografií před sebou zvedl horní snímek. Byl na něm výtah ze střední části svitku. „Nejhorší je, že poničená místa na papyru jsou tam, kde právě jsou.“ Nasadil si brýle a začal nahlas předčítat.

„Cesta, která vede tam, kde sídlí Hapi, má mnoho schodů. S velkými potížemi a nesmírným úsilím jsme dosáhli druhého stupně a zůstali stát, protože právě zde dostal princ božské vnuknutí. Ve snu ho navštívil jeho otec, mrtvý bůh faraon, a pravil mu: Cestoval jsem dlouho a jsem unavený. Zde je místo, kde spočínu navěky.“

Duraid odložil brýle a pohlédl přes stůl na Royanu. „Druhý stupeň. Proč najednou tak precizní popis místa? Proč přestal být Taita zničehonic rafinovaný?“

„Vraťte se k družicovým snímkům,“ navrhla a přitáhla si blíž lesklou fotografii. Duraid obešel stůl a postavil se za ni.

„Zdá se mi logické, že přirozenou překážku, která je v rokli zastavila, tvořila skupina vodopádů nebo peřejí. Pokud by to měl být druhý katarakt, pak to musí být tady...“ Royanin ukazováček se zastavil v místě, kde se úzký had řeky prořezával temným masivem skal, svírajících tok z obou stran.

V té chvíli něco odvedlo Royaninu pozornost. Zvedla hlavu. „Poslouchej!“ sykla hlasem plným náhlé obavy.

„Co se děje?“ Duraid vzhlédl od dokumentu.

„Pes,“ odpověděla.

„Zatracený čokl,“ ulevil si. „Celou noc bude zase ňafat. Už jsem si víckrát říkal, že se ho zbavím.“

Hned nato zhasla světla.

Pohltila je temnota. Tiché brumlání staříckého naftového generátoru v kůlně na konci nedalekého palmového hájku najednou odumřelo. Zvuk se stal natolik součástí noci v oáze, že si ho uvědomili, teprve když utichl.

Dveřmi dopadalo dovnitř slabé světlo hvězdné oblohy. Oči se mu začínaly pomalu přizpůsobovat. Duraid přešel místnost, z police vedle dveří sundal petrolejovou lampu, která tam čekala na podobnou příležitost, zapálil ji a pohlédl na Royanu za stolem. Ve tváři měla výraz odevzdanosti.

„Budu se muset podívat dolů...“

„Duraide,“ přerušila ho, „ten pes!“

Chvíli se zaposlouchal do noci a jeho oči prozrazovaly mírné znepokojení. Štěkot ustal.

„Není třeba se něčeho bát,“ uklidňoval ji a odcházel ke dveřím.

Royana, aniž věděla proč, za ním volala: „Duraide, buď opatrný!“

Odpověděl strohým odmítavým gestem a vykročil na terasu.

Stín na mřížoví terasy na okamžik považovala za pohyb vinné révy rozvlněné větrem z pouště, ale noc byla klidná. Pak rozeznala lidskou postavu plížící se rychlými kroky zezadu k Duraidovi, který právě obcházel jezírko uprostřed terasy vydlážděné kameny.

„Duraide!“ vykřikla varovně. Otočil se a zvedl lampu.

„Kdo jste?“ zvolal. „Co tu chcete?“

Vetřeš šel mlčky dál. Kolem nohou mu plandala tradiční dlouhá dishdasha a hlavu měl omotanou bílou látkou zvanou ghutra, jejíž cíp mu zakrýval obličej.

Muž byl k Royaně otočený zády, a tak nemohla vidět nůž v jeho pravé ruce, ale pohyb ruky směřující na manželovo břicho nepřehlédla. Duraid zasténal a zkroutil se bolestí. Útočník vytáhl nůž z rány a chtěl znovu bodnout, ale Duraid pustil lampu a stačil mu ruku zadržet.

Plamen lampy chvíli blikal a poté začal skomírat. Muži zápasili v šeru, přesto Royana viděla, jak na manželově košili narůstá temná skvrna.

„Utíkej!“ zakřičel na ni. „Zavolej pomoc! Neudržím ho!“ Zнала Duraidovu mírnou povahu, byl to jemný muž knih a vědy. Pochopila, že je to nerovný souboj.

„Běž! Prosím tě! Zachraň se!“ Duraid dál zoufale svíral mužovu ruku, ale z jeho hlasu poznala, že mu ubývá sil.

Šok ji na několik příštích vteřin úplně paralyzoval, že nebyla schopná jakékoliv činnosti. Konečně se probírala z omámení a vyrazila ke dveřím. Hrůza a potřeba přivést manželovi pomoc jí dodaly nečekanou sílu. Terasu přeběhla svižně jako kočka, zatímco Duraid držel útočníka, aby jí nemohl zabránit v cestě.

Přehoupla se přes nízkou kamennou zídku, dělicí terasu od hájku, a málem padla do náruče jinému muži. Vykřikla a pokoušela se mu vykrotit. Byla téměř volná, když na tváři ucítila jeho prsty. Hrábl po ní rukou a zachytil tenkou bavlněnou halenku.

Royana zahlédla nůž. Dlouhá stříbřitá čepel, lesknoucí se odrazem světla hvězd, ji vyprovokovala k novému úsilí. Látka povolila a ona byla volná. Přesto se včas nedokázala vyhnout noži. Ostří ji zasáhlo do paže. Měla dojem, jako by ji v tu chvíli uštíkl had. V panickém strachu vykopla nohou směrem k muži. Cítila, že ho zasáhla do rozkroku. Vnímala i sílu nárazu, kterou pocítila až v koleni. Protivník vykřikl a klesl k zemi.

Konečně úplně volná vběhla mezi palmy. Zpočátku postrádal její útek jakýkoli směr nebo úmysl. Zkrátka se musela co nejrychleji dostat kamkoli, kam ji nohy donesou. Po chvíli šíleného běhu přece jen ovládla paniku a ohlédla se. Nikdo ji nepronásledoval. Zpomalila, aby šetřila síly. Po paži jí plynul teplý pramínek a po kapkách stékal z konečků prstů na zem. Uvědomila si, že je to krev.

Zastavila se kousek od jezera, zády se opřela o drsný kmen palmy, utrhla pruh látky z roztržené blůzy a spěšně si ovazovala paži. Trásla se strachem a námahou z běhu tak silně, že nemohla ovládnout ani zdravou ruku a rozechvělé nemotorné prsty ji nechtěly poslouchat. Teprve pomocí zubů dokázala utáhnout uzel provizorního obvazu. Krvácení téměř ustalo.

Nevěděla, kterým směrem se má vydat, dokud mezi kmeny nezahlédla slabé světlo lampy v okně Aliiny chýše za blízkým zavodňovacím kanálem. Odlepila se od palmového kmene a zamířila tam. Neušla ani sto kroků a zaslechla za sebou arabsky: „Jusufe, objevils nějaké stopy po té ženě?“

Ve stejném okamžiku před ní z temnoty vyšlehlo světlo elektrické svítilny a zazněla odpověď: „Ne, nic jsem nenašel.“

Stačilo pár vteřin a vběhla by tomu muži přímo do rukou. Přikrčila se k zemi a zoufale se rozhlížela. Z palmového háje se k ní po pěšině, po které právě přiběhla, blížilo druhé světlo. Zřejmě to byl muž, kterého nakopla. Musel se rychle zotavit, podle pohybů světelného kužele šel lehce a svižně.

Byla obklíčena ze dvou stran, a tak se vrátila k jezeru. Někde tam ve tmě vedla cesta. Rozhodla se k ní dostat v naději, že snad potká náhodné vozidlo. Klopýtala po nerovném terénu a upadla. Rozbila si kolena, ale rychle vyskočila a spěchala dál. Když zakopla podruhé, levá ruka, která instink-

tivně vystřelila kupředu, narazila na hladký kámen ne větší než pomeranč. Sebrala ho a šla dál. Zbraň v ruce jí dodávala alespoň trochu sebedůvěry.

Zraněná paže začínala bolet, ale strach o Duraida ji hnal kupředu. Tušila, že jeho zranění musí být vážné. Přece viděla sílu i směr, jakým byla rána vedena. Musí mu přivést pomoc. Muži se svítilnami zatím pročesávali palmový hájek a vzdálenost mezi ní a jimi se zkracovala. Slyšela, že na sebe opět volají.

Konečně se dostala k cestě. Slabě vzlykla uvolněním, vyškrábala se z příkopu a pod nohama ucítila štěrkový povrch. Roztřesené nohy ji stěží nesly. Zamířila k vesnici.

Ještě než došla k prvnímu zákrutu cesty, mezi stromy zahlédla zvolna se blížící zář reflektorů. Středem cesty jim vyběhla vstříc.

„Pomoc!“ volala arabsky. „Prosím, pomozte mi!“

Ze zatáčky vyjel vůz. Než ji oslnila světla, stačila si všimnout, že je to malý, tmavě zbarvený fiat. Zůstala stát uprostřed silnice v ostrém světle jako na divadelní scéně a mávala na řidiče, aby zastavil.

Auto zůstalo stát těsně před ní. Rozběhla se k řidiči a zatáhla za kliku. „Prosím, musíte mi pomoci...“

Dveře se pootevřely a pak prudce vystřelily, až ztratila rovnováhu. Neznámý muž vyskočil ven a uchopil ji za zraněnou ruku. Poté ji táhl k vozu a otevíral zadní dveře.

„Jusufe! Bacheete!“ volal. „Už ji mám.“

Přeložil Václav Vanduch